

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (selskabsskatteloven). (Acontoskatteordning for alle selskaber m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 23/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Socialdemokratiet støtter skatteministerens forslag om ændring af selskabsskatteloven, således at selskaber ligestilles med hensyn til acontoindbetaling af selskabsskat.

Selskaber, hvis første indkomstår påbegyndtes efter 29. januar 1992, har været omfattet af acontoskatteordningen, hvorimod selskaber, der har haft første regnskabsår tidligere, ikke har været omfattet af denne ordning.

Med den udformning, lovforslaget har, skal acontoskat betales som 50 pct. af gennemsnittet af de sidste 3 års indkomstskat. Der er efter lovforslaget mulighed for at regulere acontoskatten op eller ned afhængig af virksomhedens indtjening, og med det foreliggende forslag tilgodeses virksomhederne rent faktisk med den lavere selskabsskat, der jo er 34 pct.

I Socialdemokratiet finder vi ikke nogen saglig begrundelse for, at en del virksomheder har en så udstrakt skattecredit, som eksisterer på nuværende tidspunkt, så derfor tilslutter vi os lovforslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

Også for lovforslag nr. L 41 drejer det sig om, at regeringen skal få nogle pæne resultater på bundlinjen, så det tager sig bedre ud i offentlig-

hedens øjne, og det er der jo ikke noget besynderligt i, for det har vi set før.

Denne gang gælder det en ændring af afregningstidspunktet for selskabsskatteafregning. Det er rigtigt, som den tidligere ordfører sagde, at det kun er for selskaber og fonde, der er stiftet før 1992, hvor afregningstidspunktet i øjeblikket er frivilligt. Med andre ord er det kun selskaber og fonde stiftet før 1992, som i dag har mulighed for at betale skatten året efter som en restskat, men – og det synes jeg da også er en vigtig pointe – til en højere sats.

Regeringen vil nu tvinge disse selskaber, der er stiftet før 1992 til at betale den obligatoriske acontoskat, frivillighedsprincippet bliver altså inddraget, og det drejer sig rent faktisk om ikke mindre end 37.000 mindre virksomheder. De selskaber har jo i dag haft den mulighed at ændre afregningen til acontoskat, men har valgt at fastholde den eksisterende model, og det må man formode skyldes likviditetsmæssige overvejelser, som virksomhederne har gjort sig. Men nu vil regeringen altså tvinge et stort antal virksomheder til at handle i strid med, hvad de tidligere har fundet mest rentabelt og mest fornuftigt.

Med dette udspil kommer selskaberne til i samme år både at skulle betale restskatten fra sidste år og den tvungne acontoskat for indeværende år, og det kræver, at virksomhederne har adgang til likviditet eller har mulighed for at låne pengene.

Det ser ud til, at regeringen har glemt, at det er sådan, at mindre virksomheder ofte har større vanskeligheder ved at planlægge produktionen og måske også investeringerne, end de større selskaber har, og heller ikke i dette forslag har skatteministeren taget højde for de bureaukratiske og administrative omkostninger, der vil blive pålagt virksomhederne.

Med sit forslag vil skatteministeren ramme den store underskov af mindre virksomheder, der af den ene eller den anden grund har en stram likviditet, den type virksomheder, der ikke ligger inde med de nødvendige midler, og som ofte er udsat for store konjunkturudsving.

I skatteministerens bemærkninger til lovforslaget hedder det, at selskaber skal betale en ordinær acontoskat, der svarer til 50 pct. af gennemsnittet af de sidste 3 års indkomst.

Hvis man altså har haft 3 gode indkomstår efterfulgt af et dårligere år, altså et indtjeningsmæssigt vanskeligere år, kommer man i virke-

ligheden til at betale skat af indtægter, som ikke eksisterer.

Jeg vil da også godt pointere, at der altså er en række mindre anpartsselskaber, der i denne situation må føle sig lidt snydt af regeringens udspil, fordi mange mindre virksomheder har valgt at forhøje deres indskudte kapital til disse 200.000 kr. fra 1. januar 1997 for at bevare muligheden for at betale skat i det efterfølgende år. Med regeringens lovforslag tvinges de små anpartsselskaber alligevel til at betale skatten som en acontoskat i indkomståret.

Man må så konkludere, at med den viden, de nu vil få, havde det slet ikke været nødvendigt at forhøje deres likviditetsbeholdning, og de kunne måske i stedet have anvendt pengene til at investere for.

I det hele taget synes jeg, man kan undre sig lidt over den form for købmandskab, som regeringen lægger for dagen med dette lovforslag for at opnå en hurtig gevinst. Finansministeren har over for Folketingets Finansudvalg oplyst, at staten i løbet af 1998 og 1999 vil opnå et ekstra provenu på dette forslag på 3,9 mia. kr. Men hvis vi kigger lidt længere frem, er provenuet faktisk væk, når vi når hen over årtusindskiftet, så der er igen tale om, at det er kortsigtede indtægter, der på et eller andet tidspunkt vil forsvinde igen.

Venstre finder, at både staten og virksomhederne kommer til at tabe, hvis dette lovforslag bliver gennemført, og derfor kan Venstre ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo klart, at det er rart, hvis man kunne få sådan en lidt udskudt frist til at betale sin skat, men vi almindelige lønmodtagere betaler jo kil-deskat, og et eller andet sted er det her sådan set bare en form for at tilnærme sig, at man betaler skatten det år, hvor man tjener pengene.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge Venstre, hvorfor det er så vigtigt, at erhvervs-virksomhederne skal have nogle fortrin, som vi andre ikke har. Hvorfor er det ikke en god idé, at de betaler skatten det år, hvor de tjener penge? Er Venstre ikke enig i, at hvis man har den ordning, at man betaler pengene, samtidig med at man tjener dem, mindsker det også muligheden for, at der er selskabstømmere eller andre, der render med dem undervejs?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Det var måske befriende, hvis Venstre havde lige så stor omsorg og interesse for almindelige lønmodtagere, som man har for de virksomheder, man her argumenterer for.

Lad mig også tilføje, at fru Mariann Fischer Boel gav udtryk for, at man skulle betale 50 pct. af gennemsnittet over de sidste 3 år, men der står også i lovforslaget, at hvis man har afvigende indtægter, kan der ske en reducere ring af acontobeskatningen.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Så bliver jeg altså nødt til at sige til både hr. Frank Aaen og hr. Verner sen, at hvis en virksomhed vælger at udskyde skattebetalingen til året efter, er det til en højere sats. Betaler man acontoskat, er det 34 pct., og vælger man at betale året efter, er det til en beskatning på 38 pct.

Det er også derfor, at lovforslaget i virkeligheden betyder, at når man har skummet fløden af det, altså fremrykket indbetalingerne, taber staten reelt 500 mio. kr. om året efter år 2000, fordi virksomhederne så kommer ned på den lave sats. Det er altså en ren likviditetsstramning for at pynte på tallene her og nu.

Brian Mikkelsen (KF):

I den seneste erhvervsredegørelse taler regeringen varmt og erhvervsvenligt om at forbedre kapitaltilførslen til mellemstore og mindre virksomheder, men med det her lovforslag hiver regeringen netop kapital ud af de små og mellemstore virksomheder og sikrer nu ifølge regeringens egne tal et merprovenu på 2,8 mia. kr. alene i 1998, og det må man jo trods alt sige også er en slags penge. 2,8 mia. kr. til næste år; 0,9 mia. kr. året efter.

Det er mange penge for små og mellemstore virksomheder, når man tænker på ikke kun likviditeten, men rentefordelen af dem, og de bør løbe tilbage til de små og mellemstore virksomheder og ikke ned i statskassen.

Acontoskatteordningen er efter min mening en fin ordning, når den går ad frivillighedens vej. Det er også dokumenteret, at mange, specielt store og kapitalstærke virksomheder, frivilligt er gået over til acontoskatteordningen, men de store kapitalstærke virksomheder er ikke problemet her, fordi så snart en virksomhed har den fornødne kapital, viser erfaringen

jo, at den af egen fri vilje ofte overgår til det nye system, fordi den derved opnår økonomisk fordel ved at betale selskabsskatten på de 34 pct. Men det kræver altså den fornødne kapital, og der er ikke nogen grund til at straffe de mindre virksomheder, der kæmper hårdt for at overleve, og som ikke har samme adgang til den kapital, der er nødvendig, når de pludselig i 1999 skal betale 50 pct. mere i skat, end de plejer.

Vi mener derfor, at overgangen til acontoskatteordningen bør fortsætte ad frivillighedens vej, og at der mangler en form for overgangsordning for disse virksomheder. Men jeg vil også godt sige, at det her er et af de områder, hvor vi godt vil kunne forhandle konstruktivt og måske vil kunne opnå en aftale.

Lad os nu se, hvad ministeren spiller ud med. Vi mener som sagt, at det skal være en frivillig ordning, og at der skal være en overgangsordning for virksomhederne. Vi mener også, at virksomhederne selv skal kunne bedømme, hvornår de er rede til at gå ind i en sådan ordning, men det må man kunne forhandle om og finde en for virksomhederne fornuftig løsning på.

Kim Behnke (FP):

Med de beløbsstørrelser, vi taler om med dette lovforslag, fandt jeg anledning til at iklæde mig nyt tøj, for der er jo virkelig tale om et forslag i en meget markant størrelsesorden.

Politikeren havde den 23. september 1997 overskriften »Finanslovfidus giver 3,6 mia. kr. i kassen. 37.000 små virksomheder skal betale skat to gange i 1999.« Det udløste en lang række telefonhenvendelser, telefaxer og breve til mit kontor, hvor folk spurgte, om det virkelig kunne være rigtigt.

Nu kender regeringen jo ingen grænser for den fantasi, man kan udvise, når det gælder om at finde nye måder at skaffe penge i statskassen. Men jeg mente dog, at med de mange meldinger, som regeringen er kommet med på erhvervspolitiske punkter, kunne det ikke være rigtigt. Det kunne simpelt hen ikke være rigtigt, at specielt nogle af de mindste virksomheder, nogle af dem, som udgør underskoven, nogle af dem, som er iværksættere, igangsættere, som stadig væk har problemer med at få startet deres virksomhed op, at lige præcis den gruppe skulle man ud og klappe i hovedet med skattehammeren.

Det her det drejer sig jo hverken om Dampskibsselskabet Svendborg af nittenhundrede- osv. Det her drejer sig heller ikke om ØK. Det her drejer sig heller ikke om Superfos og de andre store virksomheder. De har jo for længst sørget for at overgå til acontoskatteordningen, så de på deres store kapitalmængder er kommet ned på kun at betale 34 pct. selskabsskat. Nej, det her er typisk de små anpartsselskaber, små aktieselskaber, som enten er i vækst – og det er jo godt for samfundet – eller som har meget svært ved at holde skindet på næsen.

Se, dengang vi indførte acontoskatteordningen, da støttede Fremskridtspartiet det, og det gjorde vi lige præcis, fordi det dengang var en frivillig ordning. Det blev dengang bedyret af regeringen, at den ordning var frivillig, og virksomhederne kunne så selv afgøre, om de ønskede at være med eller ej. Det var derfor, vi støttede. Havde man allerede dengang været så ærlig at sige, at i løbet af et år var det meningen, at det skulle være en obligatorisk ordning for alle, så kunne vi aldrig have drømt om at støtte det. For forholdene – mangfoldigheden ude i virksomhederne – er altså langt større, end universitetsuddannede akademikere i Skatteministeriet kan forestille sig.

For mange af disse virksomheder betyder det, at de kommer til at betale skat af nogle penge, hvor deres kunder ikke engang har betalt regningerne endnu. Det kommer til at betyde, at de skal ned i banken og bede om at få kassekrediten forhøjet for at kunne få lov til at betale skat. Det svarer til det, der skete, dengang hr. Ole Stavad var skatteminister og blev konfronteret med, at nogle gartnere ikke kunne betale skatter og afgifter, hvortil han i tv svarede, at så kunne de bare optage lån i kreditforeningen, så de havde råd til at betale skat.

Det her er ikke et spørgsmål om, at der er nogen, der sidder og vil snyde det offentlige. At der er nogen, der prøver at unddrage sig, og hvad man ellers prøver at skyde folk i skoene. Det, der er tale om her, er, at det er små virksomheder, som lige akkurat kan få det til at løbe rundt. Nu skal de så ud og aflevere nogle ekstra penge. De skal oven i købet have hjælp fra deres revisor til beregninger for de seneste år, frem og tilbage osv., ekstra revisorregninger, ekstra opgaver til et i forvejen forkælet erhverv som revisorerne, som skatteministeren jo er hovedleverandør af nye opgaver til.

Det her vil vi ikke være med til. Skatteministeren opgør heri, at provenugevinsten er på 2,8

mia. kr. Jeg så engang for nogle år siden en beregning, der viste, at det at etablere en arbejdsplads i Danmark koster op imod en million kroner – og i øvrigt kunne man ikke forstå, at virksomhederne ikke bare tog sig sammen og etablerede nogle flere arbejdspladser.

Hvis det koster en million kroner at etablere en arbejdsplads i Danmark, er der altså 2.800 arbejdspladser, som nu ikke bliver etableret, fordi de penge skal ind i statskassen. Det synes vi er rigtig dårligt. Vi synes, at man skal stemme nej til forslaget.

Frank Aaen (EL):

Nu har jeg et par gange i debatten været meget uenig med fru Mariann Fischer Boel, og derfor vil jeg starte med at sige, at der i hvert fald er én bemærkning, jeg er enig i, og det er, at det er underligt, at det her ikke giver noget varigt provenu til statskassen. Derfor vil jeg allerede nu stille et spørgsmål, som jeg synes har en principiel karakter, nemlig om ikke det, der sker her, i virkeligheden er, at vi nedsætter erhvervsbeskatningen fra 38 pct. til 34 pct. og sådan set gør det ad bagdøren i stedet for gennem en egentlig beslutning.

Jeg må sige, at set i det lys er vi modstandere af, at det sker. Alligevel er vi positive over for lovforslaget. Vi vil gerne ændre det i retning af, at det giver et provenu, og at vi altså beholder erhvervsbeskatningen på det, den sådan set officielt er, nemlig 38 pct. Vi så den gerne højere endnu.

Men uanset hvad der måtte ske i en sådan snak, må vi jo sige, at det positive, der under alle omstændigheder kommer ud af det her, er, at det begrænser mulighederne for at løbe med det offentlige penge, for dem har vi stående ude i virksomhederne uden at have ret meget kontrol med dem. I dag har vi en ordening, hvorefter man kan skubbe skatten så langt, at den aldrig bliver betalt, og det vil vi gerne være med til at modvirke.

Derfor skal vi tilsige en positiv holdning til lovforslaget, men der er altså en lille skønhedsplet her, som vi gerne vil have kigget nærmere på via udvalgsbehandlingen. Og jeg skal bare sige til sidst fra SF's ordfører, hr. Jes Lunde, at SF også kan støtte forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Også dette forslag er blottet for oplysninger om og dermed også stillingtagen til virksomhedernes administrative belastning og deres prakti-

ske situation i forbindelse med forslagets gennemførelse.

I tirsdags kunne man i Børsen se, at Håndværksrådet skønnede, at 37.000 virksomheder i 1998 ville komme til at betale skat for 2 år. Dengang man indførte kildeskatten, gjorde man jo det, at man reelt lavede et skattefrit år, så man undgik, at folk kom til at betale 2 års skat i et og samme kalenderår. Hvis man pålagde selskaberne at gå over fra en bagudrettet skattebetaling, en acontobetaling, kunne man jo overveje samme model, selv om det naturligvis ville koste nogle penge for statskassen.

Jeg vil også gerne høre skatteministerens kommentar til at lave en sådan overgangsordning eller lade de små virksomheder med overskud på f.eks. under 1 mio. kr. forsætte med muligheden for en bagudbetaling, for det er jo typisk de små virksomheder, som vi også har hørt andre ordførere nævne, som har ondt i likviditeten.

Til forslaget vil jeg som til de to foregående sige, at jeg synes, vi i Folketinget har et for ringe beslutningsgrundlag. Vi ved alt for lidt om, hvad konsekvenserne er for de selskaber, det drejer sig om, og derfor synes jeg, vi skal få afklaret problemerne under udvalgsbehandlingen og se på, om der er nogle løsningsmuligheder for nogle af de problemer, før vi også i CD tager endelig stiling til dette forslag.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan sige, at det er rigtigt, som hr. Frank Aaen er inde på, at man jo kan sige, at på lang sig vil vi ende med en selskabsskatsats på 34 pct. Det er jo oplagt en konsekvens af forslaget. Det er altså ikke sådan, at der er tale om, at man tvinger virksomheder over til acontoskat og skal fastholde 38 pct. Der er en kompensation direkte inde i forslaget.

Men jeg er også opmærksom på, at en række mindre virksomheder kan komme ud for likviditetsvanskeligheder, og derfor er jeg indstillet på, at vi under udvalgsarbejdet kan diskutere, om man skal lave en mere lempelig ordning for de mindre virksomheder.

Det er jo sådan, at forslaget indebærer en to-fase-introduktion. Man kunne da overveje at se på fase to, skyde den eller måske ophæve den. Det er jeg altså indstillet på at diskutere i forbindelse med udvalgsarbejdet, for regeringen er fuldt ud opmærksom på, at der kan være en række mindre virksomheder, som kan komme

ud for særlige vanskeligheder i forbindelse med det.

Så kan vi jo samtidig også tilgodese det synspunkt, som hr. Frank Aaen fører frem, at så kommer vi jo ikke til at gå endeligt over til en 34 pct. selskabsskat. Det er et spørgsmål, som vi kan debattere under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 4. november 1997 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 20.59
